

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrlet leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrlet leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVI.

V Ljubljani, 16. sušca 1883.

List II.

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov kerščanstva. III.

7. Blaženi Herman Jožef.

Preteklo že je 700 lét, kar je živela v Kolinu, slavnem nemškem mestu, skoz katero teče velika reka Ren, neka prav poštena in spoštovana družina. Predkedar je bila zelo bogata, a po raznih okoliščinah je jako obožala, da ji je še naj potrebnih reči primanjkovalo.

Pa če tudi je vsega primanjkovalo, en dragocen zaklad je vendar bil pri hiši, kateri je staršem neizrečeno lajšal po revščini obteženo srce. Svetnika so imeli v hiši. In ta z nenavadnimi milostmi iz nebes obilno obdarovani svetnik je bil — njih ljubljani sinek Herman. Lahko so se tolažili in rekli: „Kaj pomagajo mnogim staršem kupi zlata in polne omare denarja, če pa imajo hudobne in vporne otroke, kateri jim vedno srce obtežujejo in življenje grenijo ter jim še celó pred časom grob skopljejo? Nam pa napravlja dobri Herman s svojo angeljsko nedolžnostjo toliko veselja in tolažbe.“

Herman je bil rojen l. 1150. Imel je blago in k vsemu dobremu nagnjeno srce, in sleherni nauk dobrih staršev padel je na prav dobro in rodovitno zemljo. Posebno so se bali, da bi mu to kaj ne škodovalo, ker se mu je tako hudo godilo, ko je bil tolikrat lačen in je celó teš moral katerikrat iti v šolo. Zato so ga vedno opominjali, naj zaupa na Boga in na priprošnjo Marije Device, naj bo z malim zadovoljen in naj se nikdar ne prederzne tudi naj manjše reči skrivaj vzeti. Tudi sicer so imeli precej od začetka zelo pazljivo oko nanj. Odkodar je prišel domú, je moral vselej povedati, kje je bil, s kom je hodil, kaj je med potjo govoril.

Ubogljiv je bil tako, da je bilo veselje. Tako zelo je bil pokoren svojim staršem, da se mu je nemogoče zdelo drugač misliti ali storiti, kakor to, kar so starši rekli ali ukazali. Bil je sicer moder in malo besedi, toda nikdar osoren ali jezljiv. Iz njegovih oči je sijala čista nedolžnost in že na veselem obrazu se mu je bralo, kako rajsko mirno je bilo njegovo srce. Čeravno je bil z mislimi več v nebesih kakor na zemlji, je vendar bilo vselej tako veselo njegovo govorjenje in obnašanje, da so tudi žalostni bili utolaženi in razveseljeni v njegovi družini.

Ko je bil sedem lét star, so ga skerbni starši jeli v šolo pošiljati. V šoli je bil tako priden, da so se mu morali učitelji kar čuditi. Ne le v učenosti, ampak tudi v modrosti in pobožnosti je čudovito napredoval.

Vsak človek ima kaj posebnega, kar ga loči od drugih ljudi. In ta posebnost začne se že prav zgodaj, že v šolah kazati. Pri Hermanu je bila ona posebnost, ki ga je ločila od vsih drugih ljudi njegovega časa. — Marijina ljubezen in pobožnost. V tej se je tako goreče odlikoval, da je bil, je in bo eden naj lepših in naj ginjiviših izgledov za slehernega otroka Marijinega.

Ni se znal prav govoriti, in že je priserčno prosil mater, naj ga naučijo kakšno molitvico, da se bo ž njo vsako jutro in vsak večer svoji nebeški Materi priporočal. Mati ga začne z veseljem učiti „Pod tvojo pomoč pribežimo“ in drugih Marijinih molitvic, ktere je potlej z veliko vnemo ponavljal.

V cerkvi, ki je bila pri poti, kodar je hodil v šolo, je bila prelepa podoba Matere Božje. Malega Jezuska je Marija držala v naročji in bilo Jo je tako ljubeznjivo videti, da se nedolžni Hermanček ni naveličal gledati. Naj raji bi bil kar zmiraj pred to podobo ostal, roke sklepal in molil. Kadar je šel v šolo, vselej je obiskal altar Marijin; in iz šole gredé tudi ni lahko opustil, da bi ne bil šel saj za nekoliko časa obiskat in počastit svoje Matere. Tudi sicer je rad tekel, kolikorkrat mu je bilo prilično, v cerkev Marijino. Večkrat še snesti ni utegnil, kar so mu dali, ampak je seboj vzel in hitel k svoji nebeški Materi.

Ne dá se dopovedati, kako ljubeznjivo se je vselej pogovarjal z Marijo. — še vse bolj zaupljivo, kakor z lastno materjo; bilo mu je, kakor bi Marija z Jezusom živa pred njim stala. Vselej je najpred ponižno pozdravil Mater Božjo in njenega Sina, potlej pa je potožil svoje nadloge in težave, ter je priprosto razkladal Jezusku vse, kako mu je. Večkrat je rekel: „Ljubi Jezusček! to jutro sem za zajutrek dobil le majhen košček suhega kruha, tako da sem še lačen, pa hočem biti s tem zadovoljen; ker Ti si Sin Božji in si vendar prostovoljno terpel pomanjkanje, in Ti tudi eno drobtinico lahko tako blagosloviš, da mi bo zalegla, kakor naj dražje jedi.“ Priprodeval je božjemu Detetu, kaj se je v šoli učil, in kaj misli še ves dan delati. Slednjič pa se poslovi z detusko ljubeznjivo priprostostjo: „Pač rad bi še dalje

ostal pri Tebi in Tvoji sveti Materi; pa zdaj je čas, da grem v šolo. Podelita mi svoj blagoslov na pot, in ne pozabita na-me, dokler spet ne pridem.“ Potem je še z roko pomignil za slovo in veselo hitel proti šoli. O, da bi hoteli vsi otroci biti temu svetemu šolarju podobni! Stopite tudi vi, kadar greste memo cerkve in vam čas pripusti, saj za nekoliko trenutkov v hišo Božjo; poklekajte tam in prav iz serca pozdravite Jezusa in Marijo; prav otročje jima povedite, kako zeló ju ljubite in kako pridno se hočete prizadevati še boljši biti; prosite za blagoslov in nebeško pomoč!

Kadar je bilo mogoče na vertu in po travnikih nabrati lepih cvetlic, jih je o svojem obiskanju prinašal v cerkev in pokladal pred sveto podobo; detinska ljubezen ga je nagibala, da mora Jezusu in Mariji kaj darovati. Smehljaje se je potlej oziral na podobo in z otročjo odkritoserčnostjo je začel: „Oh kako me veseli, da sem spet pri Vama! Še nihče me ni tako ljubeznjivo pogledal, kakor Vidva; zato sem tudi naj rajše pri Vama“. Dobri deček kar ni mogel razumeti, kako da drugi otroci ne prihajajo tako radi in nimajo tolikega veselja za Jezusa in Marijo.

Večkrat je tudi kako jedilo saboj prinesel, vstopil se je pred podobo in je zaupljivo ponujal zdaj Mariji, zdaj božjemu Detetu. In ko nobeden ni hotel vzeti, je bil močno žalosten. Pa Mati svete ljubezni, ki ljubo nedolžnost tolikanj ljubi, ne more dalje gledati, da bi bil še žalosten, ampak se ga čudovito usmili.

Neki dan dobi prelepo rudeče jabelko v dar. Urno hiti z njim pred Marijino podobo. Tega, si je mislil, ki je tako zeló lepo, mu vendar ne bo zavergla. V otročji priprostosti začne moliti in prositi, naj vendar sprejme prelepo jabelko in ob enem ga ponuja, kolikor visoko se more proti podobi stegniti. In glej čudo! Mati Božja na podobi stegne roko in sprejme ponujani dar. O kdo bi mogel popisati rajsko veselje, ki ga je pri tem občutilo Hermanovo serce! (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Cerkev Jezusovega Serca v Ljubljani.) Kakor si na Kranjskem povsod vse prizadevajo presvetlemu cesarju o šeststoletni svečanosti pokazati znamenja ljubezni in spoštovanja, tako tudi društvo za zidanje cerkve Jezusovega Serca v Ljubljani vse moči nateza, da bi že o tej šeststoletnici svojemu visokemu namenu služila cerkev Jezusovega Serca, ki se je o poroki njihove cesarske visokosti prejasnega gospoda nadvojvoda cesarjeviča naslednika Rudolfa z njihovo cesarsko visokostjo gospó nadvojvodinjo, cesarjevičino Štefanijo 10. vélicega travna 1881 začela zidati s hišo vred za častite gospode mašnike misijonske družbe svetega Vincencija Pavljana v Ljubljani.

Društvo, ki se je pod zavetništvom milostivega gospoda knezoškofa dr. Janeza Kr. Pogačarja v Ljubljani za nabiranje pomočkov ustanovilo, in ki mu je načelnik visokorodni gospod grof Rudolf Chorinsky, c. kr. deželni svetovavec v Ljubljani, se je derznilo tudi še svojo ljubezen in zvesto vdanost do svetle cesarske rodovine pokazati s tem, da je dalo na altarji brezmadežnega spočetja na obeh straneh podobe prečiste Device Marije malati z oljnatimi barvami na zlati podlagi svete pomočnike: Frančiška Asiškega, Elizabeto, Rudolfa in Štefana, in tako presvetlega cesarja s cesarico vred, in prejasnega cesarjeviča s cesarjevičino vred postaviti pod posebno varstvo nebeške Kraljice, ki se je tolikrat razodela naj močnejšo podpornico Avstriji. Ti sveti pomočniki bodo pa tudi vérne vedno in gotovo naj močnejše

spodbadali k darovanju svojih neprenehanih molitev Jezusovemu Sercu v prid presvetli cesarski rodovini.

Zidanje gotiške cerkve s hišo za častite gospode misijonarje bo stalo okoli 90.000 gold. — Doslej se je nabralo 35.000 gld., in ta zbirka je gotovo lepo spričevanje, da se zanimivajo za to bogoljubno delo po vsi Avstriji, in še celó zunaj njenih mej.

Ker je cerkev z napolsozidanim stolpom in pa misijonska hiša že pod streho, in se že tudi veliko notranje oprave napravlja, so se stroški tako namnožili, da zbirko že močno presegajo.

Mesca malega serpana 1883 bo kranjska dežela tako srečna, da jo bodo njen preljubljeni cesar Frančišek Jožef I s svojo pričujočnostjo razveselili, in o tej priliki se bode bogoljubno — domovinsko delo — cerkev Jezusovega Serca — pokazalo apostolskemu veličanstvu v pogled.

Cerkev ne bo samo postala in ostala lepota mestu ljubljanskemu, ampak vsej kranjski deželi, in bode z novega očitno kazala, koliko moč ima geslo našega preljubljenega cesarja: „Viribus unitis“ — z združenimi močmi.

„Oljska gora“ v Ljubljani. (Dalje.) Govori se, da bodo pri „Oljski gori“ večkrat péli primérne pesmi, kakor je naslednja, ki naj danes namestuje drugo premišljevanje:

V o d

Jezus, terpel nečloveško,
Pil za nas si kelh grenak,
Slavo pustil si nebeško
In postal si nam enak,
Si prenesel vso bridkóst:
O ljubezni visokóst!

I.

Tam klečš na Oljski gori,
Moliš za ves grešni svet;
Ti za nas se vdaš pokori,
Smert ponižaš se terpet' —
Ves pohléven, ves volján,
Ves Očetu v voljo vdan.

II.

Ah! zdaj v smertnih že težavah
Kelh terpljenja bliža se!
Moliš: „Oče na višavah,
Naj ta kelh mem mene gre,
Vender le, kar hočeš Ti,
To — le tó naj se zgodi!“

III.

Smertni pot Te že obdaja,
Ves kervav je Tvoj obraz,
Ude vse Ti strah prehaja;
Vender prejmeš križ za nas:
Tvoje muke, kri in križ
Nam odprejo paradiz.

IV.

Res, o res: le to terpljenje
Srečne sprave nam je vir,
To nas pelje le v življenje,
Zagotovi večni mir:
Daj, da križ in bridkóst
Tvoj križ, bridkóst
Nam bo v véčno blaženost. —
Daj Gospod, daj Gospod!

(Po L. Hörmannu.)

(Dalje sledi.)

Slovesno vmeščevanje novega škofa mons. dr. Al. Zorn-a v Poreču. V lepem vremenu je došel vzviš. prelat 1. sušca v Poreč, spremljan od teržaškega škofa, mons. Glavina, in nekterih duhovnov iz Gorice in iz Tevsta, in je bil prihodnjo nedeljo, 4. sušca, slovesno vmeščen, kakor pripoveduje dopis v goriškem „Eco“. — Ob 9 so se podali kanoniki in vsi mestni duhovniki v obhodu v

podružnico Marije Angeljske zunaj mestnih vrat, ki je bila praznično okinčana, nad vratmi s krasnim napisom: „Kraljica angelov, ohrani nam našega angela“. V cerkvi se je bilo med tem zbralo osebstvo raznih mestnih vradnij, kakor tudi županjev vse škofije. Kmalo potem se pripeljejo milostljivi g. škof v praznični kočiji s svojim g. kanclerjem in kaplanom, ter so bili pri vratih slovesno sprejeti. Sledila je tiha sv. maša gosp. prošta. Po sv. maši se prične obhod proti katedrali v mesto; pri vходу v mesto se ustavi mestni župan in obdan od svojih sve-tovalcev čestita škofu v prelepem nagovoru in pozdravu, iz katerega posnamemo sledeče: „Že od 6. stoletja, tedaj skoz 13 stoletij, obstoji poreška stolnica, ki je bila narodu učiteljica vere in pobožnosti. Mesto poreško je ponosno zaradi svojega tempelina in njegovega škofjskega prestola; kajti prvi nas spominja pobožnosti naših prededov, drugi je bil pa sedež apostelnov sv. Cerkve in oznanjavcev sv. vere, ki je navduševala vernike in gojila božje seme resnične izobraženosti. Junaške dela predstojnikov škofije so zapisane v zgodovini, toraj pa tudi živi in bode živel v naših srcih spomin svetih prelatov, ki so ta prestol kinčali s svojimi čednostmi in dobrotami. Zdaj ste Vi, milg. prelat, od Boga izvoljeni in nam poslani škof, 73. v versti naših škofov, da posedete ta prestol; Vi ste zastopnik in branitelj tiste vere, ki povzdiguje duha in vnema serca k čednosti. In Vi, čigar imé je častljivo zaradi posebne učenosti, velikodušne ljubeznivosti in angelske dobrotljivosti, boste gotovo sveto opravljali svoje visoko poslanstvo, obdajani s spoštovanjem in vdanostjo vse škofije. Bog Vas sprimi, ki pridete v Gospodovem imenu, ki ste nam prinesli duhá mirú in ljubezni. Blažene in tesne naj bodo vezi, ki Vas vežejo na to mesto in njeno stolnico, na duhovstvo in poreške mestjane, ki smo ponosni, da Vas imamo. Med slavklici vseh vernikov pridete toraj z veselím sercem v posestvo Vaše katedrale in oznanjujte nebeško besedo ljubezni, odpušanja in mirú; v nemajte naše serca k čednosti in pobožnosti in mi bodemo Vašo skerblijivost povračevali s spoštovanjem in hvaležnostjo vedno vdanih sinov.“

Na ta pozdrav so milg. škof odgovorili s primérnimi besedami; med drugim so rekli: „Globoko sem ginjen od izrazov spoštovanja in vdanosti, katero mi poklanja mesto poreško. Ko premišljujem svoje šipke moči, se čutim nevrednega naslednika toliko častljivih prelatov, od Vas omenjenih, ki so se s čednostjo in učestnostjo odlikovali v ti starodavni škofiji. Dasiravno spoznavam slabost svojih moči, me tolaži in oserčuje slovez pobožnosti, ki jo skazujejo verniki te moje stolice, ter se natičam, da bodo, od tiste vneti, vsi podpirali mojo nezmožnost. Naj si bodo svesti, da si bom na vso moč prizadeval oznanovati zveličavne resnice sv. vere, která edina zamore pospeševati čednost, in tedaj pravo ljubezen med ljudstvom. S temi nadami navdajan stopim v stolnico, da nebeškega blagoslova prosim nad svoje ljubljene vernike.“

Nadalje se je obhod obrnil proti stolnici, v kateri so zapeli „Te Deum“, spremljan od mestne godbe. Na prižnici je bilo glasno prebrano njegovo cesarsko in papeževo imenovanje. Pozdravil ga je še stolni prošt v latinskem jeziku, ter mu naznanil občno današnje veselje, ki prešinja duhovščino in vernike, in zagotovil ga splošnega spoštovanja in pokorščine.

V prelepem latinskem govoru se milg. škof prav ponižno zahvaljuje, ter povdarja, da bi rajše bil vsakega duhovna podložnik, kakor njih predpostavljeni, da ga je imenovanje za škofa globoko pretreslo, da pa spozná vse to kot znamuje božje Previdnosti, ki ga je semkaj pripeljala in da je prevzel to težko butaro le v nadi, da ga bode pomoč Božja in bramba svetnikov podpirala,

in pripravljen je vse storiti od svoje strani, da bi se nobena mu izročeni ovčic ne pogubila. Priporoča se v molitev vsem duhovnom, da bi ga Bog vrednega storil te milosti, in naj se posebno danes med sv. mašo z njim v duhu zedinijo in Boga prosijo, da bi ga rajši danes poklical še iz tega eveta, kakor da bi se imela eua sama duša zavolj njegove nemarnosti pogubiti. K sklepu prosi vse duhovne za njihovo sodelovanje, ter jih zagotavlja, da ne bodo imeli v njem svojega predpostavljenega, ampak njihovega vdanega brata.

Nasledoval je poklon prečastitih gg. kanonikov in vse duhovščine, in sle tjič pontifikalna maša milg. škofa v prepolni stolnici. Popoldne se je večilo izročevanje posestev in družih zadev po okrajnem glavarju. Ob dveh je bil obed v škofjski palači, katerega se je vdeležilo 40 znamenitih oseb duhovskega in svetnega stanú; med tem so teržaški škof vse pričujoče razveselili s telegramom; se vé, da tudi družih čestitek in napitnic je bilo obilno. Zvečer je bilo mesto razsvitljeno.

Iz Goriškega pastirskega lista. (*Branje kužnih bukev.*) Sveta Cerkev in samo ona je prejela od svojega božjega glavarja Jezusa Kristusa pravico in dolžnost, voditi ljudi po poti resnice in čednosti in po tej poti peljati jih v nebeško domovino, kjer se ima doveršiti odrešenje, ki ga je opravil Sin Božji.

Zatoraj ni človeška ne oblast svete Cerkve, ampak božja... Pravice, ki jih ima Cerkev, so pravice božje, in kdor prestopi katero njenih zapovedi, žali prav za prav pravice božje. Če bi hotel kdo tajiti to resnico, moral bi raztergati sv. Pismo in zavreči vsa nepretergana ustna izročila vseh kerščanskih časov. Na to resnico, da izvira oblast sv. Cerkve od Boga, opira se vsa naša katoliška vera. Jezus Kristus je z očitnimi čudeži dokazal, da je pravi Bog, in rekel svojim apostelnom, prvím cerkvenim služabnikom, razločno: „Kakor je Oče poslal mene, tako pošljem Jaz vas“. (Jan. 21.) In še bolj je pojasnil te besede, ko je rekel: „Kdor vas posluša, mene posluša, in kdor vas zaničuje, zaničuje mene“ (Luk. 16.)

Ta pojasnila našega Gospoda, ki je Cerkev vstanovil, so tako lahko razumljiva, da mora krivoverce res sram biti. Oni namreč po eni strani sv. Pismo visoko cenijo, po drugi strani pa vendar nočejo spoznati, da ima učeča Cerkev svojo oblast in veljavo od Boga, kakor sv. Pismo tako jasno kaže. Ali še bolj bi se morali sramovati tisti katoličani, kateri delajo razloček med zapovedmi božjimi in zapovedmi sv. Cerkve, češ, da v Boga verujejo in so ma pokorni, cerkvenih zapovedi pa nočejo spolnovati.

Sin Božji se je toliko ponižal, da je prišel na svet in nam sam prinesel sveto vero; ker je hotel pa svet zopet zapustiti in se vrniti k svojemu nebeškemu Očetu in ker je njegova sv. vera namenjena vsem prihodnjim rodovom, vstanovil je Cerkev, kateri je izročil svojo lastno oblast, da delo njegovega odrešenja na zemlji nadaljuje. Kristus pa se je hotel zagotoviti, da bode sv. Cerkev, obstoječa iz ljudi — to je papeža in škofov — njegova prava namestnica ter da bo zvesto opravljala, kar ima opravljati; zato ji je obetal, da ostane On sam z njo in pri njej do konca sveta (Mat. 28, 20.) Sv. Cerkev ima biti po Jezusovi volji nezmotljiva voditeljica vsem ljudém, ima biti steber in podpora resnice; biti mora narodom naj viša postavodajka in njena oblast ne smé biti nobeni človeški oblasti podložna; ona smé zapovedati in narediti, kar se ji zoi potrebno ali koristno za čast božjo, ali kar je dušam v prid; njej je dal Kristus splošno pravico, razvezovati in zvezovati, rekoč, da bodo njene razsodbe poterjene v nebesih; slednjič je pristavil še to, da, ko bi se kateri izmed vernih pre-

derznil ustavljati se temu, kar Cerkev uči, bode veljal za malikovavca brez vere. (Mat. 18. 17.) Tako je hotel Jezus Kristus na več načinov zaterditi to važno in poglavitno resnico, da je oblast, ki jo je svoji Cerkvi izročil, prava božja oblast, in da so torej verni dolžni, spoštovati jo in poslušati.

Terino tedaj verujte, preljubi, da sv. Cerkev je resnično in postavno podedovala pravice Jezusa Kristusa, da je On njej izročil svoje božje zaklade in božjo svojo voljo. Trdno verujte, da, kar sv. Cerkev govori, govori v njegovem imenu; da kar zapoveduje ali prepoveduje, v njegovem imenu dela; verjemite, da Jezus Kristus sam v svoji Cerkvi živi in da nam po njej svojo sveto voljo razodeva. Če tedaj poslušate Cerkev, rimskega papeža, škofo in mašnike; če cerkvene postave spolnujete, skazujete čast in pokorščino Kristusu samemu. Tako bi pa tudi po drugi strani zaničevali Njega samega, ko bi Cerkve ne poslušali in za-njo ne marali. — Te poglavitne resnice si dobro zapomnite, seosebno danda-našnji, ker je zmešnjava verskih rečeh tako velika.

Z žalostnim srcem moram povedati — da se nahaja med katoličani dokaj nemarnosti gledé spolnovanja cerkvenih zapovedi, ker mnogi nebeške oblasti sv. Cerkve ne poznajo. Skrivši in očitno se vzdigujejo zoper sv. Cerkev in prederzno sodijo njo in njena dejanja: zaničnjeje njene zapovedi in se še bahajo, da njim ni mar za sv. Cerkev. In lejte!

Sv. Cerkev n. pr. se oglašá proti branju slabih bukev, ki trosijo med vernimi seme nevere in greha (in to veljá seosebno tistim, ki znajo brati bukve in časnike v tujih jezikih pisane). Marsikatero bukve pa kar naravnost ejstro prepové. In s tem ne dela družega, ko kar je dolžna storiti kot učiteljica vseh narodov, ker mora ponujati svojim vernim točno hrano čistega nauka in varovati jih strupenih naukov, to je, zmot in greha.

Ali, dasi so take cerkvene prepovedi prav modre in ima Cerkev dolžnost, jih dajati, koliko ljudi je vendar, ki se za te prepovedi še ne zmenijo. . . . In tako berejo mnogi vse počez, naj rajši pa take spise, ki so gladko in zanimivo pisani, v katerih se pa pod lepo pisavo skrivajo nejevérske ali krivovérske zmote, ali pa so človeške strasti in pregrehe tako živo popisane in naslikane in — rekel bi — pozlačene, da se bralec vanje zaljubi in se v njem poželjivost budi.

Pa kaj imamo od tega, da se cerkvene prepovedi ne spolnujejo? Kaj imajo od svoje nepokorščine oni, ki svoje dobre matere sv. Cerkve ne poslušajo? Vsakdanja skušnjava nas uči, kam branje slabih spisov človeka spravi. Mlačen postane v vseh verskih rečeh, dvomiti začne zdaj o tej, zdaj o tej sveti resnici, dasiravno je jasna ko beli dan; ogoša se službe božje in seosebno pridige in kerščanskega nauka; je — kakor terst — v dobrem omahljiv, pa kaj omahljiv v dobrem? saj kerščansko živeti skoraj več ne zná; vdá se strastni pregrešni ljubezni in vsakoršnim napakom, in, da bi ga v pregrešnem življenji vest ne motila, prizadeva si zatreti jo s tem, da zabavlja proti naukom cerkvenih služabnikov in, ko bi mogel, iznebil bi se rad celó Boga, da bi pravični sodnik njegovih dejanj ne videl. In to so te nekateri nasledki branja slabih bukev.

Vse tiste tedaj, katere ta opomin zastran slabih bukev zadeva, zarotujemo, da naj glas svoje matere sv. Cerkve poslušajo; saj pokorščina bo njim samim v prid za čas in večnost.

Nadalje govori pastirski list o resni zapovedi sv. Cerkve, ki zapoveduje post, pa velikonočno sv. Obhajilo, kar mora vsak katoliški kristjan vestno in natanko spolnovati.

Iz Celja. (Iz sporočila katol. podpornega društva preteklega leta.) Kakor ima vsaka dobra stvar svoje prijatelje, poroča gosp. načelnik Jož. Žičkar, pa tudi svoje nasprotnike, enako se je godilo v preteklem letu našemu katoliškemu podpornemu društvu. Podpirali so nas stari naši blagi društveniki, pristopilo nam je tudi precejšno število novih udov. Potrebujemo pa leto za letom obilno podpore, da se nam ohrani trirazredna dekliška šola pod vodstvom častitih šolskih sester.

Marsikdo, ki pa razmér natanko ne pozná, sicer reče: Vsaj imate lepo poslopje, v katerim prebivajo učiteljice in v katerem je dekliška šola, kaj potrebujete še posebne denarne podpore? Prijatelj, ki tako govoriš, ti ne pomisliš, da poslopje daje učiteljicam in učenkam le samo streho; a za živež, za šolske in hišne potrebščine in za mnogo pri takem stanu neobhodno potrebnih stvari se mora še posebej skerbeti, in to skerb ravno je prevzelo naše „katoliško podporno društvo“. Ko bi se našemu društvu kedaj posrečilo, zbrati toliko glavnico ali kapital, da se iz letnih obresti za . . . e ta šola vzdrževati, potem bi bil en del društvene naloge rešen. Majhen začetek se je že storil; toda letne obresti dozdej znašajo samo 84 gold. in te obresti so zdaj skoraj edini gotovi letni dohodki, ki pa še ne zadostujejo, da bi mogli poravnati stroške enega samega mesca.

V sporočilu preteklega leta smo izrekli željo, naj bi nas blagi prijatelji podpirali, da zamoremo ustanoviti zavod za tako mladino, ktera rase brez vsake kerščanske izreje, ter postaja nevarna človeški družbi. (To bi bilo pač potrebno v vsakem mestu, ako ima sčasoma kaj boljše biti. Vr.) V ta namen se nam je izročila obligacija za 100 gold., ktere letne obresti se imajo prištevati k glavnici, ki se ima o svojem času obrniti za vstanovo imenovanega sirotinskega zavoda. . . .

Poglavitni blagi dobrotnik našega društva in dekliške šole so bili, kakor od začetka, naš premilostljivi gospod knez in škof, varh našega društva. Večkrat so nam pošiljali lepo denarno podporo, tako za nakup mnogih za šolo potrebnih reči, za božnico. . . Darovali so to leto društvu 125 gold., da se s časoma poverne dolg, kateri se je napravil na dekliško poslopje pri njegovem zidanji. Bog Jih blagoslovi! Celjski opat so zopet darovali 50 gold.; blagorodna grofica Teodora Rumerskirch 100 gl.; umerla Uršula Prekoršekova je zapustila 50 gl.

Dne 30. junija je umerl verli podpornik kapucin P. Donat Šuster. Na njegovo mertvaško trugo je položilo društvo v znamenje hvaležnosti lep venec, za dušni pokoj pa se je opravila daritev sv. maše.

Vstanovnikov, ki plačajo vsaj 40 gl., šteje društvo 42; rednih letnih udov, ki so dajali po 2, 3, 4, 5, 10 ali več gold., smo imeli v tem letu 195. Podpornikov, ki so plačali saj 52 kr., je bilo 94.

Obhajali smo med letom več društvenih veselíc s petjem, tombolo in deklamacijami. Dne 7. maja je govoril podpredsednik g. M. Žolgar, gimnazijski profesor, primerjaje dekliško šolo z lepim vertom, v katerem gojijo učiteljice, šolske sestre, pri deklicah čednosti in za življenje potrebne véde, kakor gojijo skerbne gospodinje v svojih vertih cvetlice za lepoto in zlahtne rastline za živež. Omenjal je posebno vijolico, belo lilijo, rudečo vertuico in zeleni rožmarin kot podobe najlepših dekliških čednosti. 28. in 29. grudna pri božični veselici se je razdeljevala tudi mleka in obutev med ubožne učence in učenke iz okoličanskih šol.

Dekliško šolo vodijo čé. šolske sestre. Šolo obiskuje 207 deklic. Velika večina jih je iz celjske okolice, nekatere so pa tudi iz mesta in bližnjih sosesk. Odraslih deklin, ki obiskujejo šivalno in se učijo navadnih ženskih

priročnih del za hišo in dom, je 20; v nedeljsko šolo hodi 25 odraslih deklin.

Naše društvo ima tudi svoj lasten pevski zbor, ktereга je osnoval gosp. Ljud. Hudovernik, društveni tajnik. Namen njegov je: gojiti petje v cerkvenem duhu i. t. d.

Dohodkov je imelo društvo 3071 gl., stroškov pa 2762 gl.; tedaj ostane še dobrih 300 gl. gotovine.

Najpriserčnejša zahvala vsem blagim našim podpornikom! Kar ste darovali v blagor najmanjših Jezusovih bratov in sester, to ste darovali Gospodu samemu. Blagovolite nas podpirati tudi za naprej.

Dubica bos, 8. sušca 1883 — Izvolite v „Zgodnji Danici“ objaviti, da imamo zdaj tudi v bosanski Dubici vojaško pošto, čeravno imamo čez reko Uno samo dober streljaj do pošte v Dubico hervatsko. Da bo pa imela naša pošta kaj zasluzka, je strogo zapovedano, da ima iti po pošti vojaški čez reko Uno v našo Dubico vsaka pošiljatev, če je tudi zapisano na zavitku „poste restante“: toraj ta napis dalje nič ne velja. Dalje se imajo poštne nakaznice, odmenjene sem v bosansko Dubico, kar iz hervatske Dubice vračati tje, od kodar so došle, ter se tukaj nikakor ne morejo izplačevati. Zato se zdaj tudi meni denar ne more nič več pošiljati po nakaznicah, ampak samo zaviti v pismu, ter se zamore samo do bosanske meje frankirati, dalje pa ne. — Tri dni že imamo gerdo vetrovno, deževno vreme, danes pa nekaj snega. Oves so posejali, pšenico jarico bodo pa zdaj, ko sneg zgine. Z Bogom! Val. Lah.

Iz Banjaluke *) v osebnem pismu S. Gregorija Ješetova, prednica usmiljenih sester, piše, da so usmiljenke s svojo mladino prav lepo zveršile prvega sušca poskušnjo za pol leta. Tako-le piše v bosanskem jeziku: Gospodin predstojnik izrazil se je veoma (jako) zadovoljan, te (ter) nam je dovolilo osam dana odmor. Pa i druge gospode bilo je veoma mnogo na izpitu, kao: gospoja barunica, supruga gosp. generala, pa i on sam počastio nas je sa (s) svojom prisutnošću (nazočnostjo), gospodin prezident, od kojeg imamo dva sinčica v školi. i još mnogo ine gospode i prostijeg naroda, te su svi najveće zadovoljstvo izražali. Nu sad (zdaj) odpočivamo djeca i mi, te ćemo u petak, t. j. 9. ov. m. u ime božje opet nastaviti. Ove godine imademo do 170 djece. Na bjelu nedjelju ići će (jih bode šlo) mnogo na prvu sv. pričest (obhajilo), pa bi im rada veselje učinila, da im štogod kupim za uspomenu, da se što više budu sjećati (spominjali) velike sreće, koju čedu na taj dan postići. To bi od naše strane težko učinila, ako ne nadjem kakvog dobročinitelja, jer (ker) naša podpora, koju dobivamo od visoke zemaljske vlade, je mala. jedva (ravno komaj) za naše uzdržavanje, te mi nije moguće za djecu štogod kupiti od naše strane. Mi ćemo vre (že) moliti se za sve dobročinitelje, da im Bog stotruko svaki novčić naplati. Dakle za svaki novčić jednu forintu da im dragi Bog daje, koji se smiluju na našu siromašnu bosansku djecu.“ M. L.

Iz Amerike. (Ena šnopsarska in ena katoliška pridiga.) „Blahovest“ 25. sveč. ima dopis iz Amerike, ki kaže kakošni so prostomišljaki tudi nekteri izmed Čehov v Ameriki. Dopisnik pravi:

Hudo me serce boli, ko vidim, kako se naši rojaki goropadno stermoglavijo v nejevero (tedaj vredni Husovi in Žizkovi sinovi), kako vero psujejo z razuzdanim častivostvom... To so motivci, ki ljudstvo zapeljujejo v gréz razuzdanosti. — Slučajno sem prišel v družbo novošeg-

nih lučnjakov. Ravno so sedeli pri hmelovini in viteško jo serkali. Kaj pa da, to se šteje za domovinstvo! Da bi pokazali tudi svoj „naprej“ in presvetljene možgane, so se na vero spravili. Zlasti pa, kakor sem spazil, bila jim je spoved resa v očesu; ob to od Boga samega vstanovljeno napravo so jezike brusili. „Kaj, k spovedi bomo hodili?“ je modroval eden. „Neumnost!“ „To bi mogel biti brez pameti, da bi duhovnu pravil, kolikrat sem grešil? Le pomislite, kaj si duhoven z Winsted-a (kraj, kjer biva češki misijonar č. g. Povolny) dovoljuje: noče sprejeti za botra nikogar, kdor k spovedi ne hodi! Kaj pravite k temu?“ — Drugi pajdaši so z družih kotov od svojih steklenk zabavljali čez duhovna. „Jaz pa“, je začel drugi, „namesto da bi dal 4 dolarje za cerkev, si raji kupim kake sodce óla, to je bolje. V cerkev hoditi, za dušo skerbeti, kakor duhovni zapovedujejo, to je neumnost. Nebés in pekla že tako ni, in ko človek umerje, je vsega konec.“ — In tako bi bili še dalje klobasali: toda oglasil sem se in zaklical: „To je laž in sleparstvo, kar ste govorili!“ ... Naj bi bili vi videli, kako so se nad menoj zaderli, oči in usta odpirali. „Res, laž je to“, sem resno še enkrat ponovil, toda dregnil sem s svojimi besedami v osje gujezdo. „Le malo poterpite“, jim zakličem, „precej vam bom to dokazal. Vi pravite, da so duhovni spoved izmislili. To bi za-se bili kaj lepega izmislili! Lejte, k duhovnu pride človek, da naj gre previditi bolnika. Sneži in fertači takó, da še pet korakov daleč se ne vidi: in duhoven mora iti na pot — večkrat nekoliko milj daleč, da spové bolnika, in ga umiri v njegovem bridkem stanu. Ali bi tudi takó delal, ko bi bila spoved gola izmišljenost?... Duhovni, škofje in papež hodijo k spovedi. Delajo tedaj mar tudi to, da bi ljudi slepili, ali da bi slepili sami sebe? Ali mar kdo za spoved plača le en sam sold? Marsikteri duhoven bil bi bogatin, ako bi bil le za vsako spoved en edini sold dobil. Je mar li tudi to sladkost, ko mora duhoven z lačnim želodcem štiri do šest ur spovedovati, kaj? Lepa hvala za tako izmišljenje! Ako bi duhovni ne bili nič boljšega za-se izmislili, v resnici bi zaslužili naziv „mračnjakov“, kakor jih psujete. Po zimi vi lepo čitate na toplem, duhoven pa v spovednici mraza odrevenuje; po leti vi greste na hladni zrak, duhoven pa sedi kakor spečen v spovednici in mora v sebe dihati nezdravo sapo, čuda, da ne omedlí. Enako je pri kužnih boleznih klican v noč in dan k bolnikom, da jih spoveduje, to je zanj sadkost, kaj ne? Ali pa na vojski, kjer med ferčanjem svinčenk zraven padlega vojaka poklekne, da ga spové; je to tudi nekako sleparstvo, kaj? Lepa hvala za tako izmišljenje! —

In da č. g. Povolny nobenega odpadnika za botra pri sv. kerstu ne dopuští, ali ne dela popolnoma prav? Boter mora v imenu deteta poterditi, da veruje. Kako pa bo to odpadnik storil, ko Boga, vero, vérnost, nebo, pekel, spoved razklicuje za izmišljenje? Boter pri sv. kerstu sprejme dolžnost, da v potrebi bo za keršenca poskerbel, da bode v veri izrejen. Kako pa se odpadnik zamore v to dolžnost zavezati, ko nič ne veruje in vero čeni za „mračnjaštvo“? *)

*) Ljubljanski „obrednik“ (Compend. Ritualis Rom. usib. Dioec. Labac. Ant. Al. Wolf 1844) zaterjuje, da nevérniki, krivoverci, očitno izobčeni, ali kteri so v preklicu, ali očitni hudodelniki in veliki grešniki ter ljudje nepoštenega imena (publice criminosi, aut infames) ne smejo biti od župnika za botre dopušeni; pa tudi taki ne, ki niso zdravega uma, ali kteri ne znajo začetnih resnic sv. vere (rudimenta fidei). Že ljudje sami bi morali previdni biti ter ne vsilovati botrov ali boter, kteri so pohujšljivega življenja, in ne delati duhovnom zadrege, da bi jih morali od tega vsilovanja morebiti v njih lastno osramotenje odverniti.

*) To pismo kaže, kako ne le naši gg. duhovni iz Kranjskega, ampak tudi naše častite domače redovnice verlo delajo za olíko naših bratov na Jugu. Vr.

In da za cerkev nočete nič plačati, to vam verjamem iz cele duše. Kaj neki bi imeli v cerkvi opraviti, ker pravite, da duše nimate? — Takó pogosto sleparijo brezbožni listi naše ljudstvo, sklepa dopisnik... Pač dobro pa bi bilo, da bi se povsod našli tudi poštenjaki, kateri bi brezvérske šeme tako moško zavračali, kakor je omeajeni češki rojak v Čikagu svoje nevredne sorojake.

Sv. Jožefu.

Sveti Jožef, mož pravičen,
Zvesti v božji milosti,
Po vsih čednostih si vzvišen,
Zlate zgled pobožnosti!

Ni možá izmed narodov
Tvoje blagoserčnosti;
Ni ga kralja z nad prestolov
Take dušne zlahtnosti.

Bog nebeški gleda čistost
Serca ti premilega,
Vredno dara tvojo vestnost
On spozná nebeškega.

Božjemu si Sinu varih,
Ženi čiste vsih devic;
Vedno pa deviški ženih,
Tvoj visoki je poklic.

Sam po angelju te vpelje
V to preblašeno skrivnost;
Te spreha strah, veselje —
Vnema Božja zvoljenost.

Kmalu kralji te častijo
Molijoči Jezusa;
Vesti z neba berž budijo,
Da otmi Zveličarja!

Jožef z Jezusom v naročji
Si naj srečniši rednik;
Te objemlje Sinček Božji,
Zdaj preljub si nam prošnjik!

Nas usliši, sprsi milost
Čistosti, pravičnosti,
Poterpljivo zaupljivost,
Blagor zadovoljnosti.

Sveti Jožef, varh nam bodi,
Sprsi dar nam vernosti,
Boga vdane zvesto vodi
V raj presrečne večnosti!

† Matija Kulavie.

(Konec.)

V narodno-političnem oziru je bil ranjki eden poglavitnih stebrov domoljubne stranke na Dolenjskem, osebni prijatelj dr. Bleiweisov. Nekaj mescev pred smertjo mu je ta poslal svojo sliko z lastnoročnim podpisom: „Predragemu svojemu prijatelju gospodu Matiju Kulavicu v spomin 27.3.1881.“

Ob času volitev mu je centralni odbor izročil glavno nalogo v zatiškem okraju, ker je znal svoj vpljiv tako porabiti, da se je vse gladko in vgodno za domačo stranko izveršilo. Z vso navdušenostjo je pri

tacih prilikah delal, sreča in prihodnost narodova mu je bila pred očmi. Bil je domoljub ne le z jezikom, temuč v djanji in resnici, in ravno zarad tega bodéč tern v peti nasprotnikom. Zasluge njegove za cerkev, šolo in kmetijstvo bi bile že davno posebej odlikovane, ko bi ne bilo temu na poti izredno njegovo domoljubje; zanesljivo vemo, da je to že bilo nasvetovano, pa prestriženo od nasprotništva.

In vse to in še veliko družega je storil gospod, vedno bolan. Naduha ali po mnenju nekterih zdravnikov, počasna „tuberkuloza“ mu je od leta do leta spodjedala telesne moči. Skor v-acih 14 dni je nekoliko bolan ležal, zlasti po zimi. Pa tudi bolezen ga ni odvracala od dela: vedno je imel ljudi okoli sebe, ter jim je marsikaj naročal. Zaupljivo je pred sodnjim stolom Najvišjega lahko dajal odgovor od svojega hisevanja, ker ni bil zakopal svojih talentov, temuč pridno jih obračal v čast Božjo in v blagor svojega bližnjega. Njegov zgled naj spodbuja mlajše med nami, ki imajo čvrste moči, pa premalo terdne volje, da se krepkeje lotijo dela za vero in domovino. Akoravno je Bog v svojih nerazumljivih sklepih gosp. župnika Kulavica v najboljših letih, v 52. letu njegove starosti, poklical s tega sveta, vendar to, kar je storil v svojem življenju, zadostuje, da imé njegovo ne bo tako hitro pozabljeno, temuč da bo zlasti v tej fari še slovelo mnogo lét.

23. januarja je bila v Zatičini volitev v krajni šolski svet Šentvidski. G. župnik se je osebno vdeležil volitve, ki se je tudi po njegovih željah izveršila. Pihala pa je tisti in prihodnji dan ostra burja, njegova najhujša sovražnica, ktere se je vselej bal in jo je še v postelji čutil. Najberž se je moral ta dva dni prehladiti, če tudi ni tožil, da bi se slabo počutil, ampak je še 24. jan. prav vesel bil odlične družbe znancev, ki so ga obiskali, pozno v noči z njimi šalil in razgovarjal. Okoli polnoči ga serdito napade bolezen, pljučnica, ki je od dne do dne hujše naraščala. Trije zdravniki so prihiteli na pomoč, pa urni tek bolezní ni se dal več ustaviti. Vse svoje zadeve skerbno in vestno vredivši je z besedami: „Naj se zgodí volja Božja“ zaupljivo pričakoval smerti. Skoraj do zadnjega zdihljeja zaveden je 2. svečana, v praznik Matere Božje, ktero je v življenju goreče častil, verli in mnogozasluženi gospod sklenil svoje življenje v veliko žalost serčno ljubljenega brata dr. Jan. Kulavica, ki je bil naglo prihiteh z Dunaja bolnika obiskat in, žali res! — oči mu zatisniti: — v veliko žalost družih sorodnikov in prijateljev, kateri so ga visoko čislali: — v veliko žalost fare Šentvidske, ki je zgubila skerbnegega duhovnega očeta. Brez števila solz je kanilo iz oči, ko je veliki zvon, pred par leti po g. župniku naročen, naznanil faranom tužno novice, da je častiti g. župnik izdihnil svojo blago dušo.

Pogreb njegov, 5. svečana, je bil voličansk. Ljudstvo se ga je vdeležilo v neštevilni množici. Kljub nevgodnemu vremenu, ker je bil čez noč ravno sneg zapadel, se je bilo sošlo 23 gg. duhovnov truplo družega tovarša spremit k poslednjemu počitku. Mil. knezoškof, ki so ranjega visoko spoštovali in radi obiskovali, poslali so k pogrebu svojega tajnika. — Pogrebni sprevod je bil lepo vravnau. Križ je nesel župan Šentvidski; ob križu visoči „flor“ na vsaki strani pa dva župana iz okolice. Za križem so nosile tri belo oblečene deklice venec, ki so ga darovali „učitelji prijatelju mladine“. Za njimi so se verstili paroma šolarji s svojimi učitelji. Potem so nesli trije odlični možje krasni venec z napisom: „Fara Šentvidska svojemu duhovnemu očetu“. Njim so se v sprevodu pridružili fantje in možje, za katerimi so korakali trije Šentvidci z lepim vencem in napisom: „Vas Št. Vid dragemu župniku“;

Ž.

za njimi versta domačih vaščanov. Za duhovniki je neslo krasno ozaljšano mertvaško rakvo 6 najodličnejših posestnikov in na vsaki strani je svetišlo po 5 družih. Na trugo je bil položen venec z naslovom: „Brat bratu“ in: „Domači duhovni ljubljenu predstojniku“, in dva druga venca, poslana od prijateljskih družin iz Ljubljane. Na deželi je redkoma videti tako lepega spreveda. Pokopal je nepozabljivega ranjcega njegov prijatelj mil. proš novomeški, preč. gosp. Peter Urh. — govor v cerkvi pa je imel preč. gosp. dekan Andrej Drobnič, ki je ginljivo našteval velike zasluge umerlega in lepe njegove lastnosti. Pevci so mu zapeli pred hišo in na pokopališču milo nagrobnico. Truplo ranjcega počiva na pokopališču za velikim oltarjem poleg dražega tovarša in sodelavca, č. g. beneficijata Jan. Štritarja, ki je 8 mesec pred njim umrl. Naj blaga gospoda, v življenju prijateljsko združena, tudi tamkaj v svetem raju skupno uživata plačilo za obilni trud, ktereга sta prestala v duhovski službi.

Ne morem si kaj, da ne bi tu očitne hvale dal Šentvidskim faranom zaradi njih res ginljivega sočutja, ki so ga ranjcemu v boleznih skazovali. Molili so zanj pri očitni službi Božji in doma v družinskih krogih; po več podružnicah so večer na pozvonjenje vaščani se zbirali v cerkvi k molitvi za bolnega gospoda župnika; nekteri bogoljubni so Bogu darovali ss. obhajila ter s pobožnimi obljubami želeli izprositi mu ozdravljenje. Vse to ranjkemu zdravja sicer ni zadobilo, pa veliko tolažbo v boleznih napravljalo. Fara pa, ki tako spoštuje svojega duhovnega očeta, s tem sama sebi največji čast daje in pričuje, da je sama vsega spoštovanja vredna. Sklenem z gorečo željo, da naj Bog podeli katoliški cerkvi in narodu slovenskemu še mnogo tako vnetih in delavnih duhovnikov!

V Št. Vidu, 21. svečana 1883.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

19. sušca. Ponedeljek v velikem tednu. S. Jožef (zapovedani praznik). — 20. S. Volfram. — 21. S. Benedikt. — 22. Veliki četrtek. po cerkveno: Večerja Gospodova (postavljenje presv. R. Telesa). S. Benvenut. — 23. Veliki petek (veliki dan smerti Jezusa Kr. na križu). S. Viktorin. — 24. Velika sobota. S. Gabriel. — 25. Velika noč. vstajenje G. N. J. Kr. Marijino oznanjenje.

Zahvale:

Št. 16. V hudi boleznih zdihajoča, sem se pred nekaj časom po „Danici“ priporočila v bratovsko molitev. In res, kmalo po tem se mi je veliko zboljšalo, za kar tukaj naznanjam serčno zahvalo Naši ljubi Gospoj presv. Serca; prosim pa ob enem prav lepo še za nadaljno bratovsko molitev, če je volja Božja, da bi zadobila terdno zdravje.

K. O.

Št. 17. Češena bodi preljuba Marija D. sedem žalost! Bivši silo terdovraten otrok, ki je neko napako hudovoljno tajil, se je precej vdal. spoznal napako in poboljšanje pokazal, ko sem pred podobo Jezusovega Serca pokleknila in k Materi Božji sedem žalost za pomoč klicala. Od tistega časa res otrok poboljšanje kaže.

Neka mati.

Št. 18. V svoji dolgi boleznih sem rabil mnogo verstua zdravila, katero so mi pa le malo ali nič pomagale. priporočil sem se bil v bratovsko molitev, da bi mi Naša ljuba Gospá presv. Serca sprosil zdravje, ako

je Božja volja, z obljubo, uslihanje in zahvalo naznaniti. Zdaj se mi je zdravje že toliko zboljšalo, da zamorem dopolnovati nekatere dolžnosti svojega stanú, za kar se priserčno zahvaljujem Bogu in N. lj. G. presv. Serca, ter s tem spolnujem svojo obljubo.

J. F.

V molitev priporočeni:

Bolna na nogi za zdravje. — Na očeh bolna oseba priporočena v bratovsko molitev in sv. Jožefu za ozdravljenje. Zahvala se naznanj. — Ravno tako oseba v dušnih in telesnih britkostih. — Hči priporoča svojo hudo bolno mater za zdravje. — Neki gospod duhoven v svojih potrebah. — Duhoven, da bi na priprošnje N. lj. G. bil rešen boleznih v glavi, prav serčno priporočen. — Sin duhoven prav goreče priporoča svojo bolno mater za zdravje. — Duhoven v svojih potrebah. — Neki mladenec v dolgi boleznih za zdravje priporočen Jezusovemu in Marijenu presv. Serca in sv. Antonu. Enako neka že dolgo bolna deklica. — Na nogi bolna, da bi na prošnje N. lj. G. in sv. Jožefa ozdravela, ako je volja Božja. — Dijak v nevarni boleznih — za zdravje, če je njemu v zveličanje. — Že štiri leta bolno hčer priporoča oče v molitev za zdravje, ako je Božja volja. — Bolni osebi serčno priporočeni za zdravje, ako je volja Božja. — Oseba v dušnih potrebah. — Mladeneč, da bi mu ljubi Bog dal pomoč, da bi si služil pošteno svoj vsakdanji kruh, in rešil svojo dušo. — Deklina, ki že blizo 3 leta iz postelje ne more zaradi hude boleznih, bodi vnovič v molitev priporočena N. lj. G. in sv. Jožefu. — Hči priporoča za smert bolno mater N. lj. G. in sv. Jožefu za dušno in telesno pomoč.

Pomočki k modrosti.

(Iz Pregovorov X.)

15. sušca. Kdor naravnost hodi, varno hodi; kdor pa svoje pota pači, bo na dan prišel. (Kdor brez zvičaj ravná, se mu nič ni bati; zvičajnik in hudobnež pa se poslednjič sam izdá, in ne doseže svojih namenov.)

16. Na ustnicah modrega se modrost najde, šiba pa na herbtu njega, ki mu pameti manjka. (Modri govori modre nauke; hudobneža, ki brezbožno govori, pa njegove lastne besede tepó.)

17. Modri učenost skriva, usta nespametnega pa so prav blizo sramote. (Modri ne kaže svoje vednosti, razun ako more s tim kaj dobrega storiti; bahač pa se ž njo šopiri in se sam osramoti.)

18. Pravični se trudi za življenje, hudobni pa za služek v greh obrača.

19. Kdor podučuje ohrani, je na potu življenja; kdor pa svaritev v némar pusti, zajde.

20. Veliko govoriti ni brez greha.

21. Jezik pravičnega je čisto srebro, sercé hudobnih pa nič ne velja.

Listek za raznoterosti.

† Č. P. Joahim Bl. Jereb, frančiškan v ljubljanskem samostanu M. D. oznan., je po kratki boleznih umrl v ponedeljek, 12. t. m., kmali popoldne, in je v sredo o 1/2 5 imel prav veličasten pogreb. Pokopavali so ga stolni župnik g. kan. Ant. Urbas in silne množice, ki so ga hodile vsega ovenčanega kropit, pa ki so k pokopu ga spremljale, so zadosti pričale, kako močno priljubljen je bil blagi ranjki. Rojen je bil na Volči v Poljanski fari 1. sveč. 1845, v red pristopil je 1864, in l. 1868 je bil posvečen. Bil je dober pridigar, izurjen rubricist, spre-

ten vertnar in sploh izversten duhovni pastir. Ljudje ga ne morejo prebvaliti. Silno veliko ljudi je bilo pri pogrebu, kolikor se jih malokdaj pomni, veliko duhovnov, tudi z dežele, in velik jók pri pokopu je kazal, kolikega dobrotnika so zemlji izročili. Bog mu daj večni mir!

Pridnim otročičem za pirhe. V katol. bukvarni se dobi za 12 soldkov tista „Stezičica“ (bukvice sv. Alojzija), ki je pred 20 leti otročičem toliko bila priljubljena, da sta bila zapored pošla dva natisa. Format je prav majčken, pa dosti obsega na 222 straneh. Oblika je silo lepa in prijazna s podobico sv. Alojzija. Lepših pirhov ni za male in tudi za nekoliko večji, kot je ta lična knjižica.

Šmarnice lurske Matere Božje, ki jih je spisal marljivi in jako spretni pisatelj Fr. Marešič, kaplan v Šent-Vidu, se pridno natiskujejo. Upati je, da se bodo v sredi mesca aprila že razpošiljale. S tem delom bo gorečim častivcem Marijnim zelo vstreženo, ker čudeži, ki so se po prošnji lurske Matere Božje godili in se še godijo, po pravici zanimajo in pretresajo vesoljni katoliški svet. Bog daj, da bi se zopet letošnju spomlad po teh Marijinih cveticah obilno dušnega sadu obrodilo med Slovenci!

Od rajnega slovečega slikarja M. Langus-a so dobili še razne slike, tudi lepa podoba Matere Božje za majnikovo opravilo; vse po nizki ceni, pri gospodičini Ani Langusovi na št. Peterskem predmestju št. 25.

Iz Stopič, 8. sušca. (*Poterdilo.*) Z veseljem Vam s tim poterdim prejem od Vas poslane cule obleke in 22 gold. 70 kr. v denarjih za naše Cerovške pogorelce. Bog plati! Molimo za Vas, za dobrotnike in za duše v vicah. Matej Jereb, župnik.

Iz Marija-Zvezde, 11. sušca. (*Poterdilo.*) Hvaležno poterjujem, da sem prejel 76 gl. in zopet 16 gl. 40 kr., nekaj „ad peragenda Sacra“ in nekaj milošenj za misijone, kar naj dobrotljivi Bog povračuje z naj bogatejšim nebeškim blagoslovom.

P. Bonaventura l. r., podprijor.

Blagečutna pobožnost sv. očeta Leona XIII se kaže kaj lepo v tem-le: Ko so obhajali 4. marca 5. obletnico svojega papeškega kronanja in 73letnico svojega rojstva, so prejeli prekrasne vence živih cvetic. In glej, še tisti dan jih pošljejo v razne cerkve, da se postavijo pred podobo Matere Božje. Najlepšega pošljejo v cerkev Naše ljube Gospé presv. Serca, družega k Materi Božji v kapelo pavlinsko, tretjega k sv. Mariji D. v Transpontinu, in četrtega v cerkev Naše Gospé milosti pri angeljskih vratih.

Katoliško življenje v Zedinjenih državah se veselo razcvita. Novo katoliško vseučilišče v New-Yorku se prične skoraj zidati. Denarja v ta namen je že nabravnega 5 milijonov frankov. Kako silno potrebna naprava in toraj radostno znamenje.

Iz Berbera se poroča angleškim listom, da je krivi prerok Mahdi v Kordofanu dal zapreti 8 redovnic in 7 redovnikov.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Prečast. g. župnik dr. J. Sterbenec 5 gld. — Neimenovan 2 gld. — Č. g. župnik Ant. Klemen 2 gl. — Č. g. Ign. Tavčar 10 gl. „za pirhe“. — Č. g. dek. kapl. Tom. Potočnik 2 gld. — Č. g. kapl. Ant. Kukelj 1 gl. — Č. g. župnik Mat. Frelih 5 gl. 47 kr.

— Č. g. J. D. 4 gld. — Č. g. kapl. Fr. Marešič 2 gld. — Č. g. J. Klapšič 2 gl.

Za pogorelce v Košani: Milostni gosp. stolni prošt Jožef Zupan 50 gl. — Neimenovana dobrotnica 1 gl. — Č. g. kapl. Fr. Marešič 2 gld. — Pod naslovom: „Bog nas varuj časnega in večnega ognja!“ 5 gl. — Čast. g. župnik Ant. Čibašek v Ljubljani 5 gl. — Mekinski farani 6 gl. 38 kr. — Č. g. župnik Jan. Eder 2 gl. — Č. g. župnik Ign. Tavčar 5 gl. — Č. g. M. S. v R. 3 gl. — Pod naslovom: „Da bi naš Bog obvaroval časnega in večnega ognja!“ 1 gl. — Č. g. Tom. Potočnik 2 gl. — Č. g. kapl. Ant. Kukelj 2 gld. — Gospá Frančiška Šupevec 10 gl. — Iz Hrenovic po preč. g. župniku 6 gl. — Gosp. Peter Jurič iz Novega mesta 20 gl.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Iz Blók 10 gl. (prejel preč. g. stolni župnik Ant. Urbas). — Kranjskogorski farani po č. g. župniku 14 gold. — Č. g. Fr. Marešič 11 gl. — Žirovci po č. g. župniku Jož. Vidmarju 20 gl. — Fara št.-Jernejska po č. g. župniku Jan. Ev. Vovku 30 gl. — Iz Hrenovic po preč. g. župniku 5 gl. — Č. g. J. Klapšič 2 gl. — Č. g. kapl. A. Kukelj 1 gl. — Po r. Mar. Bertoncej 20 gl. — Oseba po č. g. J. Erkerji 1 gl. — Marija Rakar 1 gl.

Za novo kapelo sv. Jožefa v Kuteževem: Dobrotni gospodičini 5 gl. — Č. g. kapl. A. Kukelj 1 gl. — M. Z. 1 gl. — Neimenovana 50 kr.

Za cerkev v Boh. Bistrici: Č. g. Fr. Marešič 1 gl.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Iz Hrenovic po preč. g. župniku 15 gl. — Z Ljubnega 10 gl. — Neimenovana 50 kr. — Rotija Gogala 20 kr. — Iz Predoselj 16 gl. 32 kr. — S Podbrezja 20 gl. — Z Ledin 13 gl. 80 kr. — Iz Dobernič 40 gl. — Iz Polja 21 gl. — Iz Cirknice 48 gl. 38 kr. — Iz Toplic 15 gl. — Jerica 50 kr. — Iz Knežaka 7 gl.

Za misijon č. g. Val. Lah-a v Bosni: Iz Hrenovic po preč. g. župniku 3 gl.

Za redovnice presv. Kervi v Nazaretu pri Banjaluki: Pod naslovom: „Pridi k nam Tvoje kraljestvo!“ 10 gl.

Za redovnike Trapiste v Marija-Zvezdi v Bosni: Pod naslovom: „Pridi k nam Tvoje kraljestvo!“ 10 gl.

Za Marijino sirotišnico g. kan. dr. Jegliča v Sarajevu: Pod naslovom: „Pridi k nam Tvoje kraljestvo!“ 10 gl. — Iz Hrenovic po preč. g. župniku 3 gl. — Neimenovan 1 gl.

Za Bosno: M. Z. 1 gl.

Za sv. Očeta: Zbirka v frančiškanski cerkvi 24 gl. 33 kr. — Šmartin pri Kranju po preč. g. župniku J. Krašovicu 15 gold. — Iz Hrenovic po preč. g. župniku 5 gl. — Iz Zlatega polja 4 gl. — Iz Križ pri Teržiču č. g. duhovni pastir in verniki 5 gl. — Č. g. J. Klapšič 1 gld. — A. K. 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Blaž Petrič, župnik v Blagovici, 5 gold. — Č. g. Janez Rozman, mestni župnik, 20 gld. — Č. g. Fr. Boncelj 1 gl. — Iz Štange po č. g. župniku 1 gl. — Iz Istre 50 kr. — Iz Hrenovic po preč. g. župniku 3 gold. — Č. g. J. Kerčon, župnik v Predosljah, 7 gl. 73 kr. — P. h. V. 5 gl. 83 kr. — Iz Zlat. polja 24 kr. — M. Z. 1 gl. — Č. g. A. Keržič 10 gl.

Za varhe Božjega groba: P. h. V. 8 gl.

Za bratovščino sv. Leopolda: M. Z. 5 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. D. v L.—h: Mislim, da je došlo pojasnilo in tudi „nervus“. Pozdrav! — G. B. v B.: Verlo dobro; bode se zgodilo. Hvala in veselo Aleluja! — G. J.—č v Gor. L.: Zastran „Dan.“ naznanjeno odpravno. — G. J. Šr. v Don.: Naznanjeno odpravništvu in se bo vravnalo.